

Muziekcafé

“Weet je wat het probleem is?” zegt de man naast me. “Ze worden niet minder mooi, die meisjes.”

“Uhuh”, zeg ik.

“Dat is lastig, hoor, als je ouder wordt. Hoe oud ben jij, als ik vragen mag?”

“22.”

“Wauw.” Hij loopt naar de bar. “Doe mij maar een koffie.”

“Dat hebben we niet”, zegt de barman.

“Oh. Cola dan. Jij ook iets?”

“Ook een cola”, zeg ik. Het is een grote man, ziet er goed uit. Overhemd, V-hals en een zwart leren jack. Groeven in zijn gezicht.

“Dat zangeresje, hoe oud zou ze zijn? Twintig?”

“Nou, ik denk wel ouder”, zeg ik.

“Ik hou niet van zangeressen in de popmuziek”, zegt hij. “Lieflijke stemmen, maar ik vind het na twee nummers saai – geen zeggingskracht. Dit meisje ook. Ze straalt geen urgentie uit. In de klassieke muziek vind ik vrouwenstemmen juist prachtig. Maar die vrouwen zijn vaak weer heel dik. Ongelooflijk veel dikke vrouwen in de klassieke wereld. Ik heet Oscar, trouwens.”

“Henry.” We schudden elkaar de hand. “Zing jij ook?” vraag ik.

“Ja, opera.”

“Verdien je daar je geld mee?”

“Gelukkig niet. Ik ben heel blij met mijn baan. Wiskundeleraar.”

Het bandje is klaar met spelen. Er staat nu een jongen alleen. Hij is zijn elektrische gitaar aan het stemmen.

“Mooi hè? Dat er twintig man in zo’n piepklein café bij elkaar komen om naar muziek te luisteren.”

“Ik ben hierna”, zeg ik.

“Let op wat deze jongen doet”, zegt Oscar. “Hij zegt eigenlijk: ‘let maar niet op mij.’”

“Het is ook eng”, zeg ik.

“Ik weet het, jongen. Maar je moet houden van het publiek. En van je eigen stem. Achteraf mag je alles relativeren. Nu nog niet. Ik kende een vent, die deed meteen zijn schoenen uit op het podium. ‘I’m gonna make myself comfortable,’ zei hij dan. Dat is nu een bekende artiest.”